

George Wilson

Jestli přežiješ

**Dramatická cesta
amerického vojáka válčící Evropou**

OMNIBOOKS

Copyright © 1987 by George D. Wilson
Translation © 2026 Daniel Dominik

ISBN 978-80-53007-23-8

Kapitola 1

Základní výcvik

I když se Spojené státy na podzim roku 1942 již intenzivně zapojily do druhé světové války, měl jsem pocit, že se mohu zapsat na univerzitu, protože mě námořní pěchota a námořnictvo odmítly. Měl jsem brýle. Stále byli velmi vybíraví a každého, kdo měl brýle, automaticky odmítali. Ovšem armádě má lehká vada zraku ani trochu nevadila a 19. září 1942 mě odvedli jako nováčka jen týden předtím, než začala výuka na Michiganské státní univerzitě, kde jsem dostal fotbalové stipendium.

Skupinu nás nováčků poslali do Fort Custeru v Michiganu, kde nám vydali uniformy, očkovali nás proti několika nemocem, pouštěli nám filmy o pohlavních nemocech a dělali dlouhé IQ testy. O dva dny později jsme nastoupili na vlak se zataženými závěsy na oknech a byli jsme na cestě na neznámé místo. Rychle začaly kolovat fámy o místě našeho určení, ale nikdo nehádal správně. Po dvou dnech vlak konečně zastavil. Několika z nás se podařilo vyhlédnout mezi závěsy a zjistili, že jsme v Maconu v Georgii.

Tábor Wheeler se měl na dalších pět měsíců stát mým domovem. Tábor byl pár mil od Maconu a náhodou jen asi 135 mil od mého rodiště v kopcích severní Georgie. Rotmistři, kteří vypadali, že o nás všechno vědí, si nás okamžitě začali vybírat pro zařazení k jednotlivým zbraním. Vyžádal jsem si zařazení k armádnímu letectvu, ale neuspěl jsem. Rotmistr mi sdělil, že základní výcvik budu absolvovat ve speciálním praporu mužů, kteří mají důstojnický potenciál. V této chvíli věděla armáda jen velmi málo o našich schopnostech a je otázka, jakou měl ten test IQ vypovídací hodnotu.

Dalších sedm týdnů jsme zápasili se základním pěchotním výcvikem, s obvyklými kuchyňskými a strážními službami, s lekcemi o základech jako je vojenská zdvořilost, s výcvikem se zbraněmi a skutečnou střelbou na střelnici, s nácvikem boje s bodákem a bojem zblízka. Všechno bylo pro mne velmi nové. Nikdy jsem nebyl z domova déle než týden a nejprve jsem nerozeznal desátníka od rotmistra a důstojníci mi připadali jako bohové, protože když se objevili, všichni včetně rotmistrů skákali do pozoru.

Z důvodů mně celkem neznámých mě okamžitě vybrali jako velitele družstva dvanácti mužů. Možná to bylo kvůli mé sportovní minulosti nebo jsem jim třeba připadal dychtivý vědět, jak se stát vojákem.

Druhá polovina základního výcviku byla o komunikaci – učili nás používat polní telefony, pokládat telefonní kabely, používat kódy a kódovací zařízení, a jak funguje komunikační centrum. Výcvik byl zajímavý a náš poručík byl skvělý instruktor.

Ke konci základního výcviku nám řekli, abychom se přihlásili do školy pro důstojnické čekatele (OCS) a z mé roty se přihlásilo osmasedmdesát mužů. Pak jsme zjistili, že není zase tak jednoduché být přijatý, jak to nejprve vypadalo. Museli jsme jít před komisi šesti důstojníků, kterým předsedal plukovník. Připadali jsme si jako u výsledku třetího stupně. Kladli nám všechny možné otázky, z nichž některé byly velmi osobní. Naše vojenské vystupování a rychlost odpovědí se zdály být stejně důležité jako správnost odpovědí. Zdálo se, že se nás záměrně snažili vyvést z míry a v mnoha případech zjevně uspěli, protože jedenašedesát uchazečů vyřadili a jen sedmnáct prošlo.

Na konci základního výcviku přesunuli sedmnáct mužů z mé roty spolu s nějakými dalšími ze zbytku praporu míli přes tábor do poddůstojnické školy. To byl poslední krok před školou pro důstojnické čekatele. Byl to velmi tvrdý intenzivní čtyřtýdenní kurz, kterým prošlo jen pět z nás. Povýšili nás na desátníky a postoupili jsme do školy pro důstojnické čekatele.

Nakonec nás poslali přes celý stát do pěchotní školy ve Fort Benningu. Další tři měsíce byl výcvik nejkoncentrovanější a nejintenzivnější. Pracovali jsme ve dne i v noci v učebnách i v terénu. Byl to zatraceně dobrý drsný a těžký kurz o zbraních, taktice, čtení map, nácviku pochodu v útvaru, manévrování v poli a základním pěchotním výcviku.

Někteří muži nedokázali drsný fyzický program nebo psychické vypětí v učebně snést a tak je vyřadili a klidně přeložili jinam. Jen dva z mé původní

skupiny to přežili k dokončení. Nějak jsem to dokázal a 8. května 1943 jsem se stal řádným podporučíkem armády Spojených států. Podle zákona Kongresu jsme teď byli důstojníci a džentlmeni. Někteří nám říkali „Devadesátidenní zázrak“.

Jako důstojníka mě přidělili do Camp Croftu v Jižní Karolíně ve funkci instruktora základního výcviku. Pak jen o měsíc později vybrali z nás skupinu a odeslali nás do Camp Hoodu v Texasu, abychom pomohli rozběhnout nově vytvořený sedmitýdenní rychlokurz pro základní výcvik univerzitních studentů. Po základním kurzu se vrátí na univerzity a pokud nenastane naléhavá nouze, Strýček Sam nebude budoucí mozky země povolávat jako kanónenfutr.

Tento experimentální program se nikdy skutečně nerozběhl; při dostatku instruktorů, kteří by vycvičili celou divizi s mnoha tisíci muži, jím prošlo za celých šest měsíců jen asi osm set mužů. Většinu času jsme se my, instruktoři, nudili a byli vyčerpaní snahou najít něco, čím bychom si ukrátili čas. Jelikož jsme neměli studenty, cvičili jsme se navzájem. Dokonce i nadřízení to marné úsilí po chvíli vzdali. A tak jsme šest měsíců házeli podkovy, hráli volejbal a nacházeli si podobné kratochvíle. Můj výcvikový pluk nedostal k výcviku jediného univerzitního studenta. Konečně tři dny před Vánocemi 1943 poslali třicet důstojníků z mého pluku k šestaosmdesáté divizi a pak na manévry do bažin Lousiany.

Pachtili jsme se bahnem, deštěm a ledem bažin až do února 1944 a naučili jsme se toho velmi málo kromě toho, jak existovat v tak hrozných podmínkách. Počasí bylo horší, než jaké jsem kdy v Michiganu zažil.

Potom jsme se přesunuli do nedalekého tábora Livingston v Lousianě a pokračovali v pravidelném výcviku posádky. Armáda nicméně usoudila, že šestaosmdesátá divize není jako bojová jednotka v kondici a začala ji rozdělovat. Skoro každý den jsme dostali rozkaz odeslat do zahraničí pár dalších mužů a důstojníků jako náhradníky. Stalo se docela těžkým úkolem vybírat muže na seznamy a velitel každé jednotky se přirozeně snažil udržet si své nejlepší chlapy. Konečně v dubnu 1944 jsem přišel na řadu já a převeleli mě do Camp Shanksu v New Yorku s tím, že cestou tam strávím sedm dní dovolené doma.

V táboře Shanks jsme dostali všechna očkování pro cestu do zahraničí a o pár dní později jsme byli v obrovském konvoji asi stovky lodí na cestě do

Anglie; pro tak mladého muže to byl ohromující pohled. Po dvanácti dnech probíjení se hroznou bouří, která způsobila, že většina mužů trpěla mořskou nemocí – a byli jsme trochu nervózní ze dvou ponorkových poplachů, během nichž naše doprovodné torpédoborce shodily pár hlubinných pum – jsme kolem 20. dubna 1944 bezpečně dorazili do Liverpoolu v Anglii.

První zastávkou byla britská armádní základna Camp Warminster poblíž Bristolu. Základna přetékala americkými pěchotními náhradníky, důstojníky a muži směřujícími do bojových divizí jako náhrada obětí bojů. Okamžitě jsme začali velmi omezený výcvik hlavně proto, abychom se zabavili. Denně se důkladně kontrolovala čistota zbraní. Také jsme hodně hráli stolní tenis a já se trochu pobavil hraním baseballu.

Když 6. června 1944 konečně nastal Den D, sledovali jsme na velké operační mapě na ubikaci důstojníků postup našich vojsk. Z této velmi vzdálené a velmi bezpečné pozice bylo těžké představit si skutečný boj. Pak k nám později ten večer začalo přicházet několik zraněných výsadkářů a také ti, kteří přistáli v Lamanšském průlivu. Byli z dvaosmdesáté výsadkové divize a shromáždili jsme se kolem nich, abychom slyšeli z první ruky jejich napínavé příhody z bojů. Někteří z nich byli hned další den na cestě zpět ke svým jednotkám.

Brzy byly potřeba náhrady, a tak jsme byli na cestě na shromaždiště poblíž Plymouthu. Dbalo se na velmi přísnou bezpečnost a my jen zjistili, že pojedeme do Francie. Když jsem se na palubě kanadského výsadkového plavidla odplouvajícího z přeplněného přístavu Plymouth díval do nervózních tváří důstojníků kolem sebe, najednou mi to došlo: *To je ono*. Mířili jsme přímo do války. Nyní, ke konci června 1944, Spojenci postupně získávali opěrný bod ve francouzské Normandii.

Cestou to vypadalo, že každý důstojník na palubě svádí svůj osobní boj s realitou. Stále to vypadalo jako hloupá chyba, že celý náklad našeho plavidla byli jen důstojníci. Pro lidi, kteří měli za úkol obsazování bojových jednotek, by ztráta nákladu nižších bojových důstojníků byla velkým problémem.

Teď se mi živě vybavila slova velitele přístavu: „Jdete do Normandie jako *náhradníci*.“ To mohlo znamenat jen to, že pozice, kterou nás posílají zaplnit, se uvolnila, protože jiný důstojník byl zabitý v akci (KIA), zraněný v

akci (WIA) nebo pohřešovaný v akci (MIA), případně nebojová oběť (NBC). Hlavou se mi honily všechny možné bezútěšné myšlenky.

Říkal jsem si, co asi dělá moje snoubenka Florine? Jak dlouho bude trvat, než se dozví, že jsem na frontě? Uvidím ji znovu a obejmou ji? Pokud budu vážně zraněný, bude mě stále milovat? Budu schopný ji podporovat? Nějak mi připadalo jasné, že to zvládnou.

Do přítomnosti mě vrátilo volání důstojníka ve službě na nástup. Když jsem poslouchal a sledoval reakce ostatních, bylo zjevné, že jsme smíšená parta. Nikoho jsem neznal a pravděpodobně na tom nezáleželo, protože jakmile budeme na pobřeží, pošlou nás do různých jednotek.

Když mi hlad začal svírat prázdný žaludek, došlo mi, že nikdo z nás nemá potravinové dávky. Poslali nás na palubu bez jídla. Kdosi nadnesl náš problém kanadskému námořnímu kapitánovi, který nás přišel zachránit s konzervami hráškové polévky ze svých nouzových dávek, plechovku pro každého. V každé byly asi dva šálky a ohřívala se válečkem uprostřed naplněným nějakou chemikálií, která hřála. Podle instrukcí jsme před jejím zapálením měli nahoře prorazit dva otvory, jinak mohla plechovka vybuchnout. Polévka byla vynikající a od té doby jsem hráškovou polévku miloval.

Kdosi zvolal: „Podívejte se na všechny ty lodě!“ a my vyskočili, abychom nepřišli o ten neuvěřitelný pohled. Když jsme se blížili k Normandii, všude před námi byly stovky lodí. Natahovali jsme krky, abychom to loďstvo viděli. Na napjatých lanech se vznášely obří balóny. Ty měly bránit nepřátelským letounům, aby neútočily z malé výšky. Přístav byl rušný jako včelí úl. Do čekajících obojživelných náklad'áků zvaných „kachny“ nakládali zásoby v sítích. Jejich neustálý proud přijížděl pro náklad a pak mířil zpět k pobřeží. Vozidla vypadala jako mravenci běžící všude po plážích a vnitrozemských silnicích.

Když naše vylod'ovací plavidlo přistálo se skřípěním na plochem dně, trhli jsme sebou dopředu. Námořníci spustili po obou stranách přídě lodní můstky a my začali sestupovat v zástupu do vody. S vysoko zvednutými zbraněmi jsme mířili k pobřeží. Vodu jsem měl po bradu a někteří menší muži potřebovali pomoc.

Boje o pláž Utah byly ve srovnání s pláží Omaha lehké. Samozřejmě, že ti, kdo tam byli zraněni a zemřeli, by nikdy nesouhlasili s tím, že to byla snadná bitva. Chápu, že většina zásluh za úspěch patří generálovi

Rooseveltovi, synovi prezidenta Teddyho Roosevelta. Samozřejmě jsme byli vděční, že pláž již byla dobytá.

Isem si jistý, že mnoho hrozných následků bitvy už bylo odklizených a všichni mrtví a zranění byli pryč. Přesto se zdálo, že na nás křičí hrozné jizvy války. Shořelá vozidla, potopené výsadkové plavidlo, lodě, tanky, děla, bunkry byly rozbité a prázdné. Stěží se zdálo být možné, že to někdo mohl přežít, a přesto se muži brodili a na většině míst nyní sedm až osm mil ve vnitrozemí před sebou hnali Němce.

Rychle jsme pochodovali do centra náhradníků poblíž Saint Mère Église. Naši první instrukcí bylo rozdělit se do dvojic a v blízkém jabloňovém sadu postavit malé stany. Zůstaneme tam, dokud nás nepřidělí k našim novým jednotkám. Nedalo se zjistit, kam nebo kdy půjdeme. Většina z nás se pozorně podívala na operační mapu a vypadalo to, že fronta je asi tři míle od nás. Celou noc jsme zřetelně slyšeli naše dělostřelectvo a zdálo se, že probíhá nepřetržité ostřelování. Tlakové vlny byly dost blízko na to, aby třásly našimi stany a špatně se nám spalo.

Saint Mère Église bylo malé město, které se navždy proslavilo ve filmech o Dni D. Tam si dvaosmdesátá výsadková divize tvrdošíjně probíjela cestu zpět k pobřeží, aby se spojila se čtvrtou pěší divizí. Kdybych věděl, že čtvrtá bude mojí jednotkou, možná bych se na tamní bitvu vyptával víc.

Jelikož jsme nebyli v táboře uzavření, několik z nás využilo příležitosti prohlédnout si blízkou oblast bitvy. Naše nosy a šeptanda nás zavedly na pohřebiště asi čtvrt míle od nás, Strašlivé příběhy, které jsme slyšeli o urputnosti bojů, byly pravdivé. Němečtí váleční zajatci vykopávali částečně rozložená těla svých mrtvých pohřbených v úhledných řadách v asi tři stopy hlubokých masových hrobech k přesunu na nové místo. Pracovali s lopatami a holýma rukama; zajatci cpali mrtvoly do povlaků na matrace a nakládali je na nákladáky v řadách jako stavební dříví. Některá těla byla silně zmrzačená a dala se velmi obtížně vyzvednout. Stroze se tvářící muži bledli a mnozí se museli odvrátit, aby se z toho pohledu a pachu vyzvraceli.

Strážný prohlásil, že několik stovek těl amerických vojáků už před pár dny převezli. Přes tři stovky Němců byly pohřbeny v masovém hrobě, ale ta dvě pole se čistila, aby udělala místo pro vzletovou a přistávací dráhu stíhaček.

Poblíž hrobů byly vraky mnoha kluzáků; řada z nich stále visela ve stromech, některé se rozbily o živé ploty a všechny byly provrtané dírami po střelách. Je mi záhadou jak to někdo z vojáků mohl přežít nebo jak byli

schopní bojovat, jakmile byli na zemi. Krátce po škole pro důstojnické čekatele jsem se pokusil přidat k výsadkářům, Odmítli mě, protože jsem nosil brýle.

Šli jsme přes pole, které předtím ostřelovalo námořnictvo, pravděpodobně raketami. Díry byly asi čtyři stopy hluboké a měly šest stop v průměru. Byly ve vzdálenosti asi dvacet stop od sebe na ploše několika akrů. Zdálo se nemožné, že by někdo mohl takové ostřelování přežít.

Když jsme šli zpět ke stanům, moc jsme nemluvili. Ožila ve mně krutá realita války a poprvé jsem pocítil svírání vnitřností strachem.

12. července konečně přišel rozkaz. Přidělili mě k dvaadvacátému pluku čtvrté pěší divize. Asi deset nás nasedlo na náklad'ák a odvezli nás přes Carentan k obslužné rotě dvaadvacátého pěšího. Když jsme přejížděli malý most poblíž Carentanu, dostali jsme první ochutnávku ostřelování, ale zasvištělo nám to nad hlavami a vybuchlo asi sto yardů za námi.

Kapitán Hawkins, velící důstojník obslužné roty, nás vřele přivítal. Vzal nás přímo na velitelství dvaadvacáté pěší opodál, kdesi v bažinách poblíž Carentanu.

Přivítal nás tam plukovník „Buck“ Lanham. Byl to malý šlachovitý muž, který vypadal hodně drsně. Neplýtlval časem, aby nás děsil k smrti. Řekl na rovinu, že německý odpor je velmi tvrdošíjný a naše ztráty mimořádně vysoké. Popsal nám, jak náročné bylo přejít pole s Němci zakopanými za každým živým plotem. Kvůli křížové palbě kulometů je postup velmi obtížný. „Jsme schopní získat jen pár stovek yardů území denně. Jako od důstojníků od vás očekávám, že povedete své muže. Muži následují velitele a já od svých velitelů očekávám, že budou vpředu. Ztráty mohou být velmi vysoké. Využijte každou schopnost, jakou máte. Jestli přežijete svou první bitvu, povýším vás. Hodně štěstí.“

Po krátkém poučení plukovníkem Lanhamem nás náhodně přidělili k různým praporům pluku. Pět nás dostalo rozkaz následovat svého průvodce na velitelství druhého praporu a pak k plukovním zálohám asi čtvrt míle za frontovými liniemi.

Náš průvodce byl unavený a nervózní desátník s prázdným pohledem. Choval se jako zvíře zahnané do kouta. Člověka děsilo jen sledování jeho chování, jak byl ohnutý, krčil se a přebíhal od jednoho skrytu k druhému. Běželi jsme s ním po farmářských cestách mezi živými ploty. Některé vedly pod úrovní terénu. Minuli jsme mnoho prázdných okopů vyhloubených do

terénních vyvýšenin. Některé byly částečně pokryté dřevem nebo plechem strženým ze selských domů. Cesta byla posetá těly mrtvých Němců. Leželi, jak padli, v groteskních pozicích, se skelným pohledem, propadlými tvářemi, otevřenými ústy. Odporný zápach smrti zesilovalo horké červencové slunce. Průvodce nám řekl, že naše mrtvé už vyzvedli, a my byli vděční.

Velitelství druhého praporu bylo na poměrně rozlehlém poli s většinou praporu zakopanou opodál. Velitelství samotné byl jen malý stan deset krát dvanáct stop postavený pod stromem u živého plotu. Velitelem byl podplukovník Lum Edwards. Krátce nás přivítal, ale neměl žádný proslov. Kapitán Tom Harrison, S-3, nás rozděloval k rotám. S poručíkem Piszarakem nás přidělil k rotě E. Stali jsme se velmi dobrými přáteli a sloužili jsme společně od července do listopadu, kdy byl zabit v akci. Museli jsme jít přes pole, abychom se nahlásili kapitánovi Holcombovi, veliteli roty E.

Poručík Piszarak byl přidělený k první četě a mě poslali do druhé. Poručík Plume a poručík Thawes měli třetí a čtvrtou.

Jednu věc jsem považoval za důležitou; naučit se jména svých mužů. Takže jsem se opravdu snažil a muži byli celkem překvapení, když jsem jich všech čtyřicet od prvního dne oslovoval jmény.

Mojí první starostí byli moji poddůstojníci. Rotmistr „Chick“ Reid byl rotmistrem čety. Jeho zástupcem byl Otha Anders. Tito muži se vylodili v Den D a oba měli asi měsíc bojových zkušeností. Byl jsem vděčný, že byli oba ochotní a schopní dát mi hodně užitečných rad o tom, jaké je to na frontě. Minimálně čtyři jiní důstojníci v mé četě byli mezi oběťmi a ve stavu bylo jen pět mužů z původních čtyřiceti, kteří se vylodili v Den D.

Měl jsem štěstí, že jsem mohl strávit pár dnů se svou četou, než jsme šli do boje. Později jsem viděl mnoho poručíků nováčků poslaných, aby převzali četou uprostřed boje. Neměli šanci setkat se se svými muži nebo zjistit, kdo jsou jejich poddůstojníci. Nedokážu si představit tvrdší a náročnější úkol přidělený jakémukoliv mladému muži, než je velení frontové čety.

Moje četa byla zakopaná za živým plotem přímo přes pole asi dvě stě yardů před naší baterií samohybného dělostřelectva ráže 105 mm. Nejprve mi to nedělalo starosti, ale když začalo střílet v noci, bylo to hodně rušivé. Nejen, že to bylo velmi hlasité, ale otřesy způsobily, že se mi několikrát sesypaly stěny okopu. Spánek byl samozřejmě skoro nemožný, dokonce i

bez dělostřelectva, protože mě stále pronásledovaly obavy a otázky o tom, jaké to bude vést muže v boji. Jak se vypořádám se svou zodpovědností? Zítřek možná ukáže.

Jeden večer právě před setměním, když jsme stáli frontu na teplé jídlo, jsme zažili opravdové vzrušení. Přímo nad námi prolétaly na úrovni vrcholů stromů čtyři německé stíhací bombardéry. Okamžitě jsme se rozprchli a zapadli do nejbližšího skrytu. Ale zdálo se, že jejich cíle jsou někde poblíž pobřeží. Během pár vteřin zahájily palbu všechny protiletadlové kanóny a kulomety v dostřelu a my mohli trasu letounů snadno sledovat podle rudé záře střel se stopovkou. Každá pátá kulometná střela zářila bílým fosforem, aby pomohla střelcům vidět, kam střílí. Tato ukázka vypadala jako ohňostroj čtvrtého července, ale letouny byly příliš rychlé, a tak nízko, že byly pryč, než mohl někdo dobře zamířit, a nevypadalo to, že by některý z nich byl zasažený.

Kolem 16. července se náš pluk přesunul na severovýchod blíž k Saint-Lô. Zde jsme dostali zprávu, že se staneme součástí speciální operační skupiny tanků a pěchoty s jediným cílem udělat velký průlom v německých liniích. Tohle byla první rozsáhlá akce týmu tanků a pěchoty jakou Spojenci dosud podnikli. Před naším nástupem se měl nepřítel přímo před námi kobercově bombardovat a pak měla nějakou takto vytvořenou mezerou projet velká skupina tanků a pěchoty.

Klíčovým problémem byly živé ploty. Zemědělci v Normandii po generace pěstovali živé ploty, aby oddělili svá pole, jakkoliv malá. Začali kopáním malých příkopů po okrajích polí. Zemina byla nahromaděná ve vrstvách mezi dvěma poli a během let mnoho těchto hliněných valů narostlo až na dvě stopy do šířky a tři stopy do výšky. Na jejich vrchol sázeli živé ploty a jejich kořeny bránily erozi. Zakořenily tam také různé křoviny a stromy a vytvořily dost masivní oplocení pro hospodářská zvířata.

Němci se na nich jako na přirozeném přírodním valu samozřejmě zachytili. Pro obranu byly skvělou výhodou. Bylo snadné se za nimi schovat a silný hliněný násep velmi dobře sloužil proti našim ručním zbraním jako štít. Němci obvykle umístili do rohu každého pole kulomet, což jim umožnilo vést křížovou palbu, která znamenala, že frontální útok pěchoty byl téměř sebevražedný. Ubohá pěchota někdy bojovala celý den, aby získala pár set yardů území - a to jen pokud měla štěstí.

Musela se vyvinout speciální taktika, která vyžadovala, aby tanky vyrazily do pole, kropily další živý plot kulomety, zatímco pěchota šla nebo běžela za nimi a používala je jako štíty. Když se tanky dostaly k živému plotu dost blízko, palbu trochu zvedly, a pěchota běžela vpřed, držela se co nejvíc přikrčená a házela za živý plot granáty. Tanky prorazily živé ploty, pěchota následovala těsně za nimi a pak se rozvinula na obě strany, aby zajala zbývající nepřátele.

Tanky živé ploty původně moc dobře nepřekonávaly, protože ty hliněné kopečky je nadzvedly a vystavily jejich relativně zranitelné podbřišky německým pancéřovým pěstím, smrtícím protipancéřovým raketovým granátům podobným našim bazukám, schopným vyřadit tank z boje. Naši zbrojři po nějaké době přivařili na předek tanku asi stopu nad zemí ostré kosám podobné ocelové radlice, vyrobené ze starých kolejnic a ocelového šrotu z německých překážek na plážích. Drtily části živých plotů, což umožňovalo tankům zůstat nízko na zemi, když plotem prorážely, a Němce překvapily.

Pokud šlo všechno podle plánu, nepřítel jsme vytlačili a pokračovali v útoku k dalšímu živému plotu a zase dalšímu. Taktika vypadala dost prakticky, ale když jsme běhali za tanky v jejich horkých výfukových plynech a zvířeném prachu, i při výcviku bylo naprosto vyčerpávající nosit všechnu výstroj.

Po několika dnech náročného nácviku nové taktiky jsme byli připravení. Každý den jsme si připravili výstroj a čekali na rozkaz k nastoupení. Tak to šlo asi týden, protože bombardéry, které měly provést kobercové bombardování, nemohly kvůli špatnému počasí vzlétnout. Všechno to čekání nás znervózňovalo.

Jinak jsme tam měli jen málo co jiného na práci. Jednou jsem narazil na jednoho ze svých mladých vojáků s pistolí v ruce, který zjevně sbíral odvahu použít ji proti sobě. Byl hrozně deprimovaný, protože od svého vylovení ve Francii nedostal z domova žádnou poštu. Sedl jsem si s ním a klidně s ním mluvil, dokud jsem ho neujistil, že jeho rodina má o něj starost, ale naše pošta kvůli bojům moc nefunguje. Hned další den dostal několik dopisů a to ho dostalo z deprese.

Jednou se naši vynalézaví kuchaři rozhodli, že nás potěší. Řekli, že do nepřátelské minometné palby se dostala hezká mladá kráva a že naštěstí byli opodál, a tak věděli, že maso je čerstvé. Steaky byly po pravidelných

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Jestli přežiješ.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.